

Arrest

nr. 193 648 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 23 november 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in het bijzonder als een ascendent ten laste van haar Nederlandse dochter.

1.2. Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 29 mei 2017. De motieven van de beslissing gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.11.2016 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1957

Geboorteplaats: D. I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april – december 2016 (BVBA Top Cleaning Service)

- Attesten dd. 11.01.2017 en 20.12.2016 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon op datum van de attesten financiële steun ontving vanwege het OCMW te Wommelgem

- Attest samenstelling gezin’ dd. 20.12.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon gedomicilieerd zijn sedert 23.11.2016 op het adres van S. H. (...) Belg sedert 04/12/2013 betrokkene; ze gingen inwonen op het adres van een derde, zijnde de zoon van betrokkene / de broer van de referentiepersoon.

Uit de vorige gezinssamenstelling alsook uit het rijksregister blijkt dat betrokkene er reeds sedert 29.03.2016 woonachtig is.

- Attestation administrative’ n° 897 dd. 5.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit in Caidat de Saka. Dit attest zegt niets over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Caidat de Saka en is tevens stilzwijgend over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkering, inkomsten uit arbeid, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien werd dit attest opgesteld op 05.10.2016 terwijl betrokkene reeds sinds 22.02.2010 in België verblijft.

De advocaat van betrokkene haalt in zijn schrijven dd. 27.06.2016 (zie vorige aanvraag) aan dat betrokkene sedert langere tijd illegaal verbleef bij haar Belgische zoon S. H. (...) en haar dochter (de referentiepersoon) wat maakt dat zij van hen beiden afhankelijk is.

Uit de aankomstverklaring dd. 22.02.2010 blijkt inderdaad dat betrokkene reeds ettelijke jaren in België verblijft en dat zij sedert haar aankomst in België in 2010 inwoont bij haar zoon. Betrokkene diende op 29.07.2011 een aanvraag gezinshereniging in hoedanigheid van ascendent van haar Belgische zoon. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 03.01.2012 omdat de ascendent van een meerderjarige Belg niet meer kan genieten van gezinshereniging. Met betrekking tot het aangehaalde van de advocaat dat betrokkene hier in België afhankelijk is van haar zoon dient opgemerkt te worden dat betrokkene haar huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter met Nederlandse nationaliteit die sedert 26.03.2016 in België verblijft en sinds 29.03.2016 inwoont bij haar broer en betrokkene. Dit impliceert dat betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van haar dochter.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van origine of herkomst. Er wordt niet betwist

dat betrokkene in België inwoont bij de referentiepersoon op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Echter, betrokkene dient wat het 'ten laste' zijn betreft in de eerste plaats aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dient zij daartoe overtuigingsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan haar afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid. Betrokkene bleef in gebreke om stukken over te maken, die met voldoende overtuiging kunnen aantonen, dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon. (materieel en/of financieel). Betrokkene legt voorts ook geen bewijs van onvermogen voor in Marokko en zij maakte ook niet aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn om een dergelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst te kunnen bemachtigen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon sedert eind maart 2016 tot op heden op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is en tijdens een onwettig verblijf in het Rijk wordt geholpen door een familielid, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De vaststelling dat betrokkene niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst of origine werd gesteund door de referentiepersoon volstaat op zich om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen in België op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Met andere woorden: een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt niet aangetoond.

Met een loutere verwijzing naar de samenwoning met de referentiepersoon alsook met haar, haar meerderjarige kinderen en de bewering dat zij van hen afhankelijk zou zijn, toont betrokkene niet aan dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon en haar zoon die anders zijn dan de normale affectieve banden. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig kan functioneren en van de afhankelijkheid die zij aanhaalt bracht zij in het kader van haar aanvraag geen stukken bij die dit op afdoende wijze aantonen. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon en haar zoon, kan het bestaan van meer dan gebruikelijke affectieve banden tussen betrokkene en haar meerderjarige kinderen niet worden vastgesteld.

Betrokkene geeft verder ook geenszins aan dat er sprake zou zijn van noemenswaardige hinderpalen om de ingeroepen privé- of gezinsbanden verder te zetten bij terugkeer naar haar herkomstland.

Er blijkt zo niet dat haar kinderen in België eventueel vanuit België betrokkene niet financieel/materieel zouden kunnen ondersteunen indien dit noodzakelijk zou blijken en dat de contacten via de moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken niet kunnen worden onderhouden derwijze dat de familiale banden behouden blijven.

Van een recente medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake.

De aanvraag 9ter van 20.02.2012 werd onontvankelijk verklaard op 23.05.2012, de tweede aanvraag 9ter van 02.11.2015 werd op 24.03.2016 onontvankelijk doch ongegrond verklaard."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het beginsel "*patere legem quam ipse fecist*", van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"De rechtsgronden

De relevante delen uit artikel 40bis Vreemdelingenwet luiden als volgt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)"

Artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Art. 47/2.

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Art. 47/3.

"§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de

burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven."

Uit het samenlezen van de voornoemde artikelen in de Vreemdelingenwet, volgen de volgende vaststellingen:

Ascendenten van Unieburgers die ten laste zijn van die Unieburgers worden beschouwd als familieleden met een recht op gezinshereniging met de Unieburger in België. Behalve de voorwaarden van ten laste zijn, de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen en de voorwaarde dat de Unieburger in een Belgische gemeente is ingeschreven en dat het familielid over een paspoort beschikt, bevat de wet geen verdere bepalingen.

Andere familieleden van Unieburgers die ten laste zijn in het land van herkomst of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, die dat met documenten van de overheden in het land van oorsprong of herkomst kunnen bewijzen, vallen ook onder de bepalingen van artikel 40bis Vreemdelingenwet voor wat betreft het recht op toegang en verblijf via gezinshereniging met de Unieburger.

Door het uitdrukkelijke onderscheid in de tekst van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3 § 2, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, geeft de wetgever aan dat ascendenten van een Unieburger die zich in een afhankelijkheidsrelatie bevinden, recht hebben op gezinshereniging, terwijl andere (meestal: verder verwijderd in erfrechtelijke opvolging) familieleden van de Unieburger die ten laste waren of deel waren van het gezin in het land van oorsprong, recht hebben op gezinshereniging als ze bewijzen voorleggen van de ten laste- of gezinssituatie in het land van herkomst.. Op die laatste familieleden rust ook een grotere bewijslast, daar zij documenten dienen voor te leggen uit het land van oorsprong of herkomst, indien dat mogelijk is.

Voor ascendenten die ten laste zijn van een Unieburger geldt een dergelijke uitdrukkelijke verplichting om ook de afhankelijkheid en ontvangen steun in het land van herkomst te bewijzen niet. De wetgever acht het bewezen dat ascendenten een gezin gevormd te hebben met de Unieburger in het land van oorsprong en doet veronderstellen dat door hun loutere feit van ascendent er een nauwere, meer beschermenswaardige band bestaat met de Unieburger, waardoor een later ontstane afhankelijkheidssituatie van die ascendent door middel van gezinshereniging kan gerealiseerd worden.

Uit het uiteengezette onderscheid in de vormen van gezinshereniging tussen 'gewone familieleden van de burger van de Unie, waaronder ascendenten ten laste' en 'andere familieleden van de burger van de Unie', leidt verzoekster een a contrario-redenering af; door wél in artikelen 47/3 § 2 en te eisen dat de andere familieleden bewijzen van ten laste in het land van herkomst / oorsprong / origine voorleggen en in artikel 40bis § 2, eerste lid, 4° en volgende totaal geen vermelding te maken van een 'ten laste-situatie in het land van herkomst/oorsprong /origine' of van bewijzen daarover, mag een rechtsonderhorige er redelijkerwijs vanuit gaan dat die verplichting te bewijzen ten laste geweest te zijn in het land van herkomst NIET geldt voor bloedverwanten in opgaande lijn.

Een omkering van deze redenering schendt het principe patere legem quam ipse fecist" dat immers de administratie gebiedt zich aan de bestaande regels te houden (zie o.a. RvV, 25 november 2011, nr. 34.791).

Verzoekster herinnert er hierbij aan dat de artikelen 40bis en 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting zijn van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

De in dit verband relevante bepalingen, evenals de nuttige rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie), worden hieronder weergegeven.

Artikel 2, punt 2) van de richtlijn 2004/38/EG definieert het begrip familieleden voor de toepassing van deze richtlijn als volgt:

"2. „familielid": a) de echtgenoot; b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan; c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn; d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn."

Opdat kan worden aanvaard dat een ascendent ten laste is van zijn of haar meerderjarig kind, burger van de Unie, dient het bewijs voor te liggen dat hij of zij materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die in België verblijft omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Dit volgt uit de uitlegging van het begrip "ten laste" in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35)."

Artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 7, eerste lid, d) van de richtlijn voorziet een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor een familielid van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) van deze bepaling en voor zover hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG voorziet vervolgens:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin onder meer wordt gesteld als volgt:

"32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat het begrip "vergemakkelijken" in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG geen verplichting inhoudt een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht geniet, doch louter een verplichting om dergelijke aanvragen gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Hiertoe moeten de lidstaten voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is

gemotiveerd. Lidstaten beschikken ter zake over een ruime beoordelingsmarge wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft (punten 18 tot en met 26).

Er werd aldus een ruimere bescherming beoogd waar ook niet onder de definitie van artikel 2, punt 2 van de richtlijn vallende familieleden een beroep op kunnen doen - zie bv. de zinssnede "in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie" -, zonder dat dan evenwel nog sprake is van een recht. In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt verzoekster vast dat enkel de bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de burger van de Unie onder het toepassingsgebied vallen van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dan wel artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG.

De bepalingen in de Vrijverkeersrichtlijn en de interpretatie van het Hof van Justitie wijzen erop dat er een gerechtvaardigd verschil in behandeling is tussen de in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een andere beoordeling zou bloedverwanten in opgaande lijn aldus in een ongunstiger situatie plaatsen dan familieleden met een verdere graad van verwantschap. Dit druist in tegen de doelstellingen van de richtlijn 2004/38/EG.

In concreto

Er dient in het licht van de hierboven uiteengezette feiten te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en waar hij op algemene wijze stelde " dat betrokkene niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst of origine werd gesteund door de referentiepersoon volstaat op zich om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen", heeft gehandeld in strijd met de inhoud van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist de graad van afhankelijkheid van verzoekster tegenover de referentiepersoon.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"(...) Met betrekking tot het aangehaalde van de advocaat dat betrokkene hier in België afhankelijk is van haar zoon dient opgemerkt te worden dat betrokkene haar huidige aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter met Nederlandse nationaliteit die sedert 23.06.2016 in België verblijft en sinds 29.03.2016 inwoont bij haar broer en betrokkene. Dit impliceert dat betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van haar dochter.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van origine of herkomst. Er wordt niet betwist dat betrokkene in België inwoont bij de referentiepersoon op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging.

Echter, betrokkene dient wat het 'ten laste' zijn betreft in de eerste plaats aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dient zij daartoe overtuigingsstukken neer te leggen waaruit blijkt dat zij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan haar afreis naar België materieel gesteund werd door dit familielid.

(...)

De vaststelling dat betrokkene niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst of origine werd gesteund door de referentiepersoon volstaat op zich om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen.

(...)"

Gedaagde gaat inderdaad uit van een verkeerde interpretatie van de Vreemdelingenwet, waar ze lijkt te eisen dat verzoekster, als ascendent ten laste van de Unieburger van haar dochter van Nederlandse nationaliteit, bewijzen moet voorleggen dat zij ook in 'haar land van herkomst of origine werd gesteund door de referentiepersoon'.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet wordt miskend door die beslissing. De materiële motiveringsplicht is geschonden, alsook de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het principe patere legem quam ipse fecist', en de zorgvuldigheidsplicht die op de overheid rust.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat de beslissing ten onrechte uit de voorgelegde stukken niet afdoende zou blijken dat verzoekster ten laste zou zijn van haar dochter.

Verzoekster is op basis van de beslissing niet in staat te begrijpen welke juridische overweging achter de stelling schuilt, dat niet is aangetoond dat zij effectief ten laste is van haar dochter. Verzoekster legde wel degelijk attesten voor: bewijzen van geen steun voor verzoekster en referentiepersoon van het OCMW Wommelgem, loonfiches van de referentiepersoon, een bewijs dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit in Marokko.

Deze gegevens volstaan. De argumenten om ze niet aan te nemen zijn niet aanvaardbaar. Bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. In casu zijn de aangevoerde bewijsmiddelen zoals opgesomd in de beslissing onbetwifelbaar voldoende om de 'ten laste'-situatie aan te tonen.

De inhoud en bedoeling van artikel 40bis §2 eerste lid, 4° Vreemdelingenwet zou zinloos zijn wanneer aan een bloedverwant in opgaande lijn dezelfde bewijslast van ten laste zijn van de Unieburger in het land van herkomst wordt opgelegd als aan de andere familieleden (bedoeld in artikel 47/1, 2°).

De wetgever heeft een duidelijk onderscheid gemaakt in die situaties, wat impliceert dat de vereiste gesteld door de bestreden beslissing in strijd is met artikel 40bis §2 eerste lid, 4° Vreemdelingenwet."

2.2. De Raad merkt op dat, luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De verzoekende partij haalt aan dat zij niet in staat is te begrijpen op grond van welke juridische overweging de gemachtigde heeft besloten dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. In de motieven wordt echter verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Met name wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij middels de bijgebrachte stukken niet afdoende kan aantonen dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van haar Nederlandse dochter. De gemachtigde merkt tevens op dat de verzoekende partij voorts ook geen bewijs van onvermogen in Marokko heeft voorgelegd en dat zij niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om een dergelijk bewijs te verkrijgen. De gemachtigde besluit dat

uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Het gegeven dat de verzoekende partij sinds eind maart 2016 op hetzelfde adres is gedomicilieerd als de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond.

2.4. De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. In die zin dient nog te worden opgemerkt dat het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht omdat de gemachtigde in casu vereist dat zij aantoonde reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, eveneens neerkomt op het uiten van inhoudelijke kritiek en dus dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, en dat verzoekende partij ook geschonden acht.

Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De verzoekende partij, die gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Nederlandse dochter, dient aldus aan te tonen dat zij “ten laste” is van de referentiepersoon.

2.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en niet van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

De Raad wijst erop dat de nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening dienen te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is de Raad er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35, 37 en 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539).

Uit dit arrest van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Verder volgt uit dit arrest dat om vast te stellen of de ascendenten van een Unieburger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Tenslotte blijkt uit dit arrest dat de “noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst [moet] bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschaps-onderdaan”.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia. Verzoekende partij verwijst naar het arrest Reyes maar gaat er aan voorbij aan dat ook in dit arrest uitdrukkelijk wordt gesteld dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond waarbij “De noodzaak van materiële steun [...] in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant [moet] bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning).

De Raad stelt vast dat het bijgevolg niet onjuist of kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447). Een dergelijke interpretatie van het begrip “ten laste”, ligt immers in lijn met voormelde rechtspraak van het Hof. De Raad herinnert eraan dat nationale overheden rekening dienen te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Het kwam de gemachtigde dan ook toe in casu een invulling te geven aan het begrip “ten laste” die in overeenstemming ligt met de interpretatie van dit begrip door het Hof van Justitie. Een dergelijke interpretatie van het begrip “ten laste” maakt evenmin een schending uit van het vertrouwensbeginsel of van het beginsel “*patere legem quamipse fecisti*”. Het gegeven dat in artikel 3, lid 2, a) van de richtlijn 2004/38/EG wel uitdrukkelijk wordt verwezen naar het “ten laste zijn in het land van herkomst” in tegenstelling tot artikel 7, lid 1, onder d) van de richtlijn 2004/38/EG dat enkel spreekt over ten laste zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de arresten van het Hof van Justitie bekleed zijn met ‘het gezag van interpretatie’ hetgeen inhoudt dat alle nationale overheden, inclusief nationale rechters, in de lidstaten van de Unie bijgevolg in identieke of vergelijkbare situaties de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie moeten volgen, quod in casu.

2.7. Verzoekende partij voert in ondergeschikte orde aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende zou blijken dat zij “ten laste is” van haar dochter. Zij benadrukt dat zij wel degelijk attesten heeft voorgelegd waarmee zij dit afdoende aantoonde. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, zoals terecht wordt aangegeven in het verzoekschrift, aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de

voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, impliceert echter niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met al deze voorgelegde stukken. Verder blijkt dat de gemachtigde de voorgelegde stukken concreet heeft beoordeeld en daaromtrent specifiek heeft gemotiveerd. De gemachtigde kwam tot de vaststelling dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt waarmee zij aantoont dat deze vaststelling is gebaseerd op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding of dat deze vaststelling, gelet op de voorliggende feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is.

Door louter te verwijzen naar de stukken die werden voorgelegd (bewijzen van het OCMW, de loonfiches op naam van de referentiepersoon en het voorgelegde bewijs dat zij geen *“roerende of onroerende”* goederen bezit in Marokko), te menen dat deze gegevens volstaan en te betogen dat de argumenten om deze bewijzen niet *“aan te nemen”* *“niet aanvaardbaar”* zijn, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete beoordeling en specifieke motivering van de voorgelegde stukken te weerleggen.

Dat verzoekende partij een eigen beoordeling heeft van de voorgelegde documenten en overtuigd is dat deze wel degelijk volstaan als bewijs van haar bewering dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, is in casu niet voldoende om aan te tonen dat de beoordeling van de gemachtigde te dezen kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is.

2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van voormeld artikel wordt aangetoond. Evenmin wordt de schending aangetoond van het vertrouwensbeginsel of van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”*.

Het eerste middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel, dat gericht lijkt te zijn tegen zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: 8 EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel luidt als volgt:

“Verzoekster wijst nadrukkelijk op artikel 20, lid 2 onder a van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU):

“De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;”

Dat in casu een weigering tot het grondgebied een schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert.

Verzoekster behoort tot de categorie van 'bevoorrechte' familieleden, wat nauw verbonden is met de graad de verwantschap met de EU-burger. Zo zullen de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande, respectievelijk opgaande lijn die ten laste zijn van de EU-burger onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn vallen. Dit geldt eveneens voor de bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn van de echtgenoot of de geregistreerde partner van de EU-burger.

Dat verzoekster verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci.

Dat in het arrest Zambrano aan art. 20 VWEU een rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het effectief genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel.

Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

"Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten".

Dat hierbij opgemerkt dient te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien. Het Hof licht dit toe in Dereci § 72:

"Wanneer hij daarentegen van oordeel is dat genoemde situatie niet binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt, zal hij dit onderzoek in het licht van artikel 8, lid 1, van het EVRM moeten verrichten".

Dat er in de aangehaalde jurisprudentie werd bepaald dat er geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

Dat een weigeringsbeslissing ertoe zal leiden dat verzoekster zal worden verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten (naar Marokko) en haar dochter zal gedwongen worden hen te volgen, als zij voor haar moeder wil zorgen, een recht dat uit artikel 8 EVRM voortkomt. Wanneer verzoekster niet langer op het grondgebied van de Unie kan verzorgd worden door haar dochter (Unieburger) zal die laatste in de onmogelijkheid verkeren haar recht van vrij verkeer van personen uit te oefenen.

Verzoekster is volledig afhankelijk van haar dochter.

In de laatste alinea van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het gezins- en familieleven van verzoekster niet tot een andere beslissing kan leiden.

Het Hof heeft in het Zambrano arrest bepaald dat kinderen die de nationaliteit van een Europese lidstaat hebben, verzorgd moeten kunnen worden door hun ouders, ook al hebben die ouders geen verblijfsrecht.

Onderhavig geval vertoont sterke overeenkomsten met het hierboven aangehaalde arrest. Echter, hier is niet het kind afhankelijk van de ouder, maar de ouder hulpbehoevend en afhankelijk van haar dochter.

Dat de strekking van het Zambrano arrest zich geenszins beperkt tot minderjarige kinderen. Dit blijkt uit de bewoordingen van het Hof; er wordt herhaaldelijk gesproken van een 'burger van de Unie' in algemene zin.

Dat minderjarigheid geenszins een criterium is om al dan niet een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het speelt slechts een rol bij de vraag naar de afhankelijkheidsrelatie. In geval van minderjarige kinderen ligt de afhankelijkheidsrelatie voor de hand daar zij nog niet voor zichzelf kunnen zorgen.

Dat het Zambrano arrest parallelle toepassing vindt.

Dat verzoekster een afgeleid verblijfsrecht heeft op grond van art. 20 VWEU.

Dat aan geen van de voorwaarden van art. 27 van de Richtlijn 2004/3 8/EG is voldaan op basis waarvan dit verblijfsrecht beperkt kan worden.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.10. De Raad merkt vooreerst op dat de Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap geen autonome verblijfsrechten verlenen aan derdelanders. De eventuele verblijfsrechten van derdelanders zijn immers geen persoonlijke rechten van deze onderdanen, maar verblijfsrechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van die afgeleide verblijfsrechten berusten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten onder meer het recht van vrij verkeer van de burger van de Unie aantast.

Wat artikel 20 van het VWEU betreft, heeft het Hof reeds geoordeeld dat de situatie van een Unieburger die het recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet op grond van dit feit alleen kan worden gelijkgesteld met een zuiver interne situatie, namelijk een situatie die geen enkel verband houdt met een van de situaties waarop het Unierecht ziet.

De onderdaan van een lidstaat heeft krachtens artikel 20, lid 1 van het VWEU immers de status van burger van de Unie, welke de fundamentele status van de onderdanen van de lidstaten moet zijn, en kan zich dus, ook ten opzichte van de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, op de bij die status horende rechten beroepen. Het Unieburgerschap verleent aan iedere Unieburger, binnen de in het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan gestelde beperkingen, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

Zoals het Hof in punt 42 van het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09), heeft geoordeeld, verzet artikel 20 van het VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de essentie van de aan hun status van Unieburger ontleende rechten.

In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend maar verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, aan een onderdaan die familielid is van die Unieburger niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend.

Anders zou aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk afgeleid verblijfsrecht te verlenen, deze burger feitelijk genoopt is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten wordt ontzegd (HvJ 10 mei 2017, GK, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a, pt. 60-64; HvJ 13 september 2016, GK, C-304/14, CS, pt. 23-29, en de verwijzingen daarin).

De Raad benadrukt dat het enkele feit dat het voor een Unieburger misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, overweging 68).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt tenslotte dat het de afhankelijkheidsverhouding is tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S., pt. 55-56).

2.11. In casu betreft de onderhavige zaak een derdelander, d.i. de verzoekende partij, die zich wenst te voegen bij haar meerderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

Aangezien verzoekende partij een verblijfsrecht in België vraagt in functie van haar meerderjarige dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft en niet de Belgische, maakt verzoekende partij vooreerst niet aannemelijk dat de door haar genoemde arresten Zambrano, McCarthy en Dereci een “*parallele toepassing*” vinden op haar eigen situatie. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde dienaangaande onderzoek zou moeten hebben gevoerd en zou moeten hebben gemotiveerd in de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing waarbij het verblijfsrecht aan de verzoekende partij wordt ontzegd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, heeft verder niet tot gevolg dat de Nederlandse dochter het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten of dat haar de uitoefening van het recht om te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten overeenkomstig artikel 21 van het VWEU wordt ontzegd. Immers heeft deze maatregel niet tot gevolg dat de Nederlandse dochter het grondgebied van de Unie dient te verlaten nu zij omwille van haar Nederlandse nationaliteit onvoorwaardelijk verblijfsrecht heeft in Nederland (HvJ 5 mei 2011, C-434-09, McCarthy). Bovendien wordt niet aangetoond dat verzoekende partij geen verblijfsrecht in Nederland zou kunnen krijgen.

De verzoekende partij verklaart dat haar dochter “*voor haar moeder wil zorgen*”, omdat zij “*volledig afhankelijk*” zou zijn van haar dochter. Verzoekende partij licht toe dat zij “*hulpbehoevend en afhankelijk*” is van haar dochter.

De Raad merkt ten eerste op dat het middel geen enkele concrete toelichting bevat over de beweerde “*hulpbehoevendheid*” van de verzoekende partij ten aanzien van haar dochter. Dienaangaande worden ook geen bewijsstukken voorgelegd. Uit niets blijkt derhalve dat de verzoekende partij afhankelijk is van de (dagelijkse) (mantel)zorg van haar dochter omdat zij hulpbehoevend zou zijn.

Ten tweede bemerkt de Raad dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet kan worden beschouwd als materieel en/of financieel ten laste van haar Nederlandse dochter en dat zij dus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat deze vaststelling onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of dat de gemachtigde heeft gehandeld in strijd met voormeld artikel.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde vastgesteld dat een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen de verzoekende partij en haar dochter niet wordt aangetoond. Verder wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar de samenwoning met de referentiepersoon en haar meerderjarige kinderen en de bewering dat zij van hen afhankelijk zou zijn, niet aantoonde dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de normale affectieve banden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Van de beweerde afhankelijkheid brengt zij geen stukken bij die dit op afdoende wijze aantonen. De gemachtigde merkt nog op dat niet blijkt dat de kinderen van verzoekende partij in België haar niet eventueel vanuit België financieel/materieel zouden kunnen ondersteunen indien dit noodzakelijk zou blijken en dat de contacten via de moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken niet kunnen worden onderhouden derwijze dat de familiale banden behouden zouden kunnen blijven. Tot slot wordt benadrukt dat van een recente medische problematiek in hoofde van verzoekende partij geen sprake is. Verzoekende partij diende een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag werd ongegrond verklaard door de gemachtigde.

Uit de bestreden beslissingen blijkt derhalve dat er in casu geen sprake is van een financiële, materiële fysieke of emotionele afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar Nederlandse dochter, in die mate dat haar dochter zich verplicht zou zien haar te volgen naar Marokko om voor haar te zorgen. De gemachtigde stelt op grond van een onderzoek van de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden voorts vast dat er in casu geen specifieke hinderpalen zijn voor de verzoekende partij om zonder haar dochter (of haar andere kinderen) terug te keren naar haar land van herkomst. Een eventueel noodzakelijke materiële/financiële ondersteuning kan nog worden voorzien door haar kinderen vanuit België. Verder kunnen de familiale banden worden onderhouden via moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken.

Door in het verzoekschrift enkel aan te halen dat zij wel degelijk “*volledig afhankelijk*” is van haar dochter en op algemene wijze te stellen dat zij hulpbehoevend is en dat haar dochter voor haar wil zorgen, slaagt verzoekende partij er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, met name aan te tonen dat voormelde concrete bevindingen onjuist zijn of gebaseerd zijn op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke appreciatie van de voorliggende gegevens.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat haar dochter het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten of dat de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd omdat zij verplicht zal worden het grondgebied van de Unie te verlaten om voor haar moeder, verzoekende partij, te zorgen door haar naar Marokko te volgen. De “volledige” afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar dochter blijkt immers niet en werd ook niet aangetoond.

2.12. Verzoekende partij maakt gewag van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar Nederlandse dochter. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat de toets aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.64.7- B.64.8 en B.52). De wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip “ten laste” – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed voor de komst van de verzoekende partij naar België – verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (“ten laste” zijn). In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omdat verzoekende partij niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, in casu haar Nederlandse dochter, dit is voorafgaand aan haar komst naar België. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt zoals reeds gesteld dat deze vaststelling overeind blijft.

Wat betreft het bestreden bevel heeft de gemachtigde – in het kader van het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een privé- en gezinsleven wordt weerspiegeld – rekening gehouden met de aangehaalde gezinsbanden tussen verzoekende partij en haar Nederlandse dochter, die in functie van laatstgenoemde een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging heeft aangevraagd. Hij stelt echter vast dat een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen de verzoekende partij en haar dochter niet wordt aangetoond. Hiermee wordt in het bestreden bevel, op impliciete wijze, verwezen naar de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat verzoekende partij het bewijs moeten leveren dat zij “ten laste” is van de descendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse dochter. De gemachtigde oordeelt verder dat een loutere verwijzing naar de samenwoning met de referentiepersoon en de bewering dat zij van de referentiepersoon afhankelijk is, niet volstaat om aan te tonen dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn van de normale affectieve banden.

Verzoekende partij merkt op dat zij “*volledig afhankelijk*” is van haar dochter, doch noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift wordt enig begin van bewijs voorgelegd dat deze bewering staat. Verzoekende partij weerlegt de motieven in de bestreden beslissingen dan ook niet, met name dat “*zij niet aannemelijk [maakt] dat zij niet zelfstandig kan functioneren*”, dat van een recente medische problematiek geen sprake is alsook dat er geen noemenswaardige hinderpalen blijken om het ingeroepen privé- en gezinsleven verder te zetten bij terugkeer naar het land van herkomst. Zij betwist verder niet dat haar kinderen haar eventueel vanuit België financieel/materieel zouden kunnen ondersteunen indien dit noodzakelijk zou blijken en dat de contacten via de moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken kunnen worden onderhouden derwijze dat de familiale banden behouden zouden kunnen blijven.

Uit wat wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde bestreden beslissingen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat recht op eerbiediging van het gezinsleven waarborgt, heeft onderzocht. (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, pt. 72).

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Nederlandse dochter, kan de Raad de vaststellen dat de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar dochter niet kan worden vastgesteld. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat enig recht op een gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, door de gemachtigde werd miskend.

2.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan niet worden besloten dat artikel 20 van het VWEU, in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, werd geschonden.

Evenmin blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES